

BU KÜRENİN İÇİNDE
TÜM DÜNYA SENİ İZLİYOR

스노글로브

SNOW
GLOBE

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

SOYOUNG PARK

KAR KÜRESİ ÇAĞI

Büyükannem oturma odasında koltuğuna gömülmüştü. Karşısındaki televizyonda en sevdiği program açıktı ve üzerine ağır bir yorgan örtülüydü. Ekranın alt kısmında akan hava durumu bandına baktım.

-10°C.

Dünkünden üç derece düşüktü. Sıcaklığın ardından gelen kar fırtınası simgesi, gün boyunca kar yağışı olacağını ifade ediyordu. Büyükannem koltuğundan kalkıp bir elinde demlikle elektrikli ısıtıcıya doğru ilerledi. Erkek kardeşim Ongi oturma odasında belirdi. Her sabahki görüntüsünü sergiliyordu: Ağzında bir diş fırçası ve yüzünde bir somurtma.

“Keşke hâlâ okula gidiyor olsaydım!” diye sızlandı çünkü sıcaklık -10°C’nin altına düştüğünde okullar kapanıyordu.

“Dişini fırçalamaya devam et lütfen,” diye cevap verdim duygusuzca. Ben de hâlâ kendi dişlerimi fırçalamakla meşgul olduğumdan sözlerim karman çorman çıkmıştı. Televizyona döndüm. Büyükannem her zaman olduğu gibi 60. Kanal’ı açmıştı, gece gündüz *Goh Around* yayınlayan kanal.

“Hayır! Beni dinleyin,” diye ısrar etti Ongi. Önüme atladı ve ses tonundaki memnuniyetsizlik tınısını yoğunlaştırdı. “Daha on ay önce on altı yaşındaydım ve okula gidiyordum. Şimdi hâlâ on altı yaşındayım ama sırf mezun oldum diye bu akılalmaz soğuğa katlanmam mı bekleniyor?”

Yüzü, televizyonla arama girip görüşümü engellemiştir. Hava konusunda ne yapmamı bekliyordu ki? “Yerlere dış macunu saçmayı keser misin lütfen?” diye çıktım bir anda öfkelenerek.

Ongi benim ikizimdi. Benden tastamam on dakika önce doğmuştu. Daha büyük ve daha akıllı olanımızmış gibi davranmaya bayılırdı, ki bu durum inanılmaz komikti. Dünyaya ondan sonra gelmemin tek sebebinin onun güvenle dışarı çıktığından emin olma isteğim olduğunu şimdiye kadar anlaması gerekirdi. Hani kaptanlar gemiyi en son terk eder ya, o hesap. Aynı rahme düştüğümüzden beri onun arkasını kolluyordum.

Bel vermiş koltuğuna dönmüş olan büyükannem başını bize doğru çevirdi. “Ongi, tatlım,” diye seslendi. “Kız arkadaşının karşısında bebek gibi davranma.”

Gözleri yuvalarından fırlayan Ongi, mutfak lavabosuna koşup var gücüyle köpüklü dış macununu tükürdü.

“Büyükanne!” diye haykırdı. “Jeon Chobahm benim kız arkadaşım değil!”

Büyükannemde demans vardı ve beni ara sıra ikizimin var olmayan kız arkadaşıyla karıştırıyordu.

Ongi’yi endişesiyle baş başa bırakıp banyoya döndüm. Duvara monte edilmiş musluğu açıp altındaki tenekeden lavaboyu doldurdum. Buz gibi suyu avuçlayıp ağzımı çalkalarken soğuk, dişlerimden çene kemiğime doğru şok edici bir dalga gönderdi. Çenem anında ağrımaya başladı. Sırada saçım vardı. Lavaboya bakarak kendimi gelmek üzere olan beyin dondurucu saldırıya hazırlıyordum ki kapıda elinde dumanlar tüten su ısıtıcısıyla babaannem belirdi.

“Dikkatli ol canım,” dedikten sonra eğilerek demlikteki suyu dikkatle lavaboya boşalttı. “Bu suyu Ongi için hazırlamıştım ama o senin kullanmanı istedi.”

Büyükannemin elini lavaboya sokuşunu ve sıcaklığı dengelemek için suyu karıştırmasını izledim. Tüten buharın ardından görünen yüzü, torununun bu kadar düşünceli bir genç olmasının verdiği gurur ve sevinçle parlıyordu. Kim bilir kız arkadaşını nasıl

el üstünde tutacak gerçek bir centilmen. Bu arada bahsi geçen genç adam da mutfak lavabosunda saçlarını yıkıyor, başını dondurucu akıntının altına soktukça uluyordu. Kardeşimin tuhafıkları karşısında kendimi tutamayarak güldüm. Büyükannemse elinde boş su ısıtıcısıyla kapıdan çıkıp gitti.

“Teşekkürler. büyükanne.”

Olduğu yerde durdu. Ağır hareketlerle dönüp yaşlı gözlerini uzun uzun yüzümde gezdirdi.

“Tıpkı torunum gibi konuştun,” dedi özlem dolu bir sesle. Ardından arkasına dönüp kapıdan uzaklaşarak yıpranmış koltuğuna döndü.

Vestiyerde Ongi’yle ağır kar botlarımızı giymek için debelendik. Kalın kar tulumlarımızın altına giydiğimiz kat kat yalıtımlı kıyafetler –üstler, pantolonlar ve külotlu çoraplar– durumu daha da zorlaştırıyordu. Ardından parkalarımız, seyahat eldivenlerimiz ve kar maskelerimiz geldi. Son olarak da kapüşonlarımızı başımıza geçirdik. Nihayet hazırдық.

Ongi her zamanki neşeli ses tonuyla oturma odasına doğru, “Biz çıkıyoruz büyükanne! Sonra görüşürüz!” diye seslendi.

Ne var ki tam kapıyı açacakken büyükannemin telaşlı sesi olduğumuz yerde kalakalmamıza sebep oldu.

“Bir dakika! Yok artık, Ongi! Chobahm televizyonda!” diye haykırdı.

Ongi’yle göz göze geldik. Büyükannem televizyon ekranına doğru sevgiyle konuşuyordu. “Ah canım... Chobahm! Benim tatlı bebeğim.”

Ekrandakinin Goh Haeri olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu. Ongi kabul etmek istemese de o herkesin hayran olduğu oyuncuya çok benziyordum. Hatta doğum günümüz bile aynıydı ve bir anlamı var mı bilmiyorum ama şansa bakın ki ikimiz de solaktık. Ama sürekli insanın iliklerine işleyen sıfırın altındaki soğuklara maruz kalmaktan sürekli alev alev yanan

pütürlü yanaklarım ve buz gibi suyla hızlıca yıkayabilmek için kısacık kesilmiş saçlarım yüzünden büyükannem dışında hiç kimse beni onunla karıştırmıyordu. Haeri'nin porseleni andıran teni, pembe yanakları ve alametifarikası sayılan o uzun, parlak saçları, Kar Küresi neslinin ışıltısını yansıtıyordu.

Kar Küresi demişken... Dünyada artık yıllık ortalama sıcaklık -10°C civarında gezerken Kar Küresi, bütün dünyada ılıman bir iklimi olan tek yerdi. Sıcaklığın ve renklerin bulunduğu yegâne konum. Jeotermal bir volkan ağzına inşa edilmiş ve hava koşullarına dayanıklı devasa bir cam kubbeyle üstü örtülmüş özel bir yerleşim yeri. Ama tabii her önüne gelen orada yaşayamazdı. Oranın şanslı sakinleri, önceden kaleme alınmamış yaşamları gerçek zamanlı olarak kayda alınan ve kurgulanarak çeşitli programlara dönüştürülen, ardından da insanlar eğlensin diye bütün dünyada yayınlanan oyunculardı. Goh Haeri sadece bir oyuncu değil, bir megastardı ve yakın zamanda Kar Küresi'ndeki herkesin en çok almak istediği işlerden biri olan hava durumu sunuculuğuna getirilmişti. Yerleşimin tarihi boyunca en genç hava durumu sunucusu olma rekorunu kırmıştı.

Boş bakışlarımı televizyon ekranına çevirdim. Tarz bir takım giyen Haeri tam da o konum için doğmuş gibi görünüyordu.

“Merhaba, ben Goh Haeri,” diye selamladı seyircileri neşeli bir sesle. “Topluluğumuzun yeni hava durumu sunucusu olma görevini üstlenmekten büyük bir heyecan ve kıvanç duyuyorum. Yılbaşı günü *Dokuz Haberleri*'ni açmayı unutmayın!”

O mükemmel gülümsemesiyle bize baktı ve ardından kamera başka görüntüye geçti.

Günün birinde onunla gerçekten tanışıp tanışmayacağımı merak ettim; ilk kez düşünmüyordum bunu. Şayet saçlarımın uzama hızı Kar Küresi'nde yaşama arzumu orantılı olsaydı her gece kafamı tıraş edip yatardım ve ertesi sabah uyandığımda saçlarım yerleri süpürüyor olurdu. Zaman zaman acaba büyükannemin beni Haeri'yle karıştırmasının nedeni, orada yaşamaya duyduğum yoğun arzu olabilir mi diye düşünüyordum. Sanki bu

inin cinin top oynadığı buz kutusundan çıkıp da Haeri'nin Kar Küresi'ndeki hayatımı yaşamaya duyduğum o derin isteği ruhumda görebiliyormuş gibi.

Ongi tekrar kapıya dönüp dilini memnuniyetsizlikle şaklattı.

“Ne var?” diye tısladım ona dik dik bakarak.

“Sen Goh Haeri'nin kayıp ikizi olabileceğin zırvalarını tekrar tekrar gündeme getirip durmasaydın belki de...”

“Kapa çeneni.” Kaburgasına bir darbe indirerek onu susturdum. Aklıma gelen hatıra nedeniyle yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. “Tabii kar kütlelerini kaza kaza gelmek istemiyorsan!”

Ama ikizimin üzerinde o kadar çok kıyafet vardı ki darbemi hissettiğini bile sanmıyordum. Dolayısıyla ağzını tekrar açmaya kalktı. Ben onu ittim, o beni itti, ardından düşe kalka, duvarlara çarpa çarpa birbirimize sataşmaya başladı. Ta ki sonunda dövüşmeye devam edemeyecek kadar kakhahalara boğulup kendimizi toplayana dek. Sonra da kapıyı açıp dışarı adım attık.

Sıfırın altında on derece. Donmuş dünya, ciğerlerimizdeki nefesi söndürerek karşıladı bizi. Burnum anında donup sızlamaya başladı ve göz kapağımı sadece birkaç kez kırptıktan sonra kirpiklerimde beliren buz kristalleri görüşümü engelledi.

“Çok soğuk be,” dedi Ongi bütün bedeni ürperirken.

İkizim ve ben, altı yaşımızdan itibaren her gün okula beraber gitmiştik. Tam on yıl olmuştu. Şubat ayında mezun olduğumuzdan beriye günlük yolculuğumuzun nihai hedefi elektrik santraliydi.

Ebruli gökyüzüne baktım, kurşuni rengi üç gün içinde ikinci bir fırtınanın habercisiydi. Altındaki o kasvetli dünyadaysa dalları karlarla ağırlaşan uzun çamların arasındaki beyaz boşluklara kare şeklindeki ahşap kulübeler dağılmıştı.

Ongi'yle otobüs durağına doğru ilerlemeye başladık. Elektrik santraline yürüyerek de gidebilirdik ama gökyüzü böyle kasvetliken otobüse binmek daha güvenliydi. Dizlerimize kadar kara gömülerek ilerledik ve çok geçmeden nefesim, kar maskesini burnumla ağzımı örten bir buz karmaşasına dönüştürdü. Gerçi yüzümdense maskenin o hale gelmesi daha iyiydi. Ongi birkaç

adım ileride, bir ağacın altında durup ona yetişmemi bekledi. İşlediğinde ne kadar da tatlı olabiliyor, diye düşündüm. Ancak ona yetiştiğim anda sıçrayıp bir dalı sarsarak kafama ve omuzlarıma kar öbekleri düşürüp histerik kahkahalar atmaya başladı.

Öfkeden köpürerek bir avuç kar alıp sert bir kar topu yaptım. “Otobüs durağına kadar yarış!” diye bağırarak fırladı.

“Bekle!” diye bağırdım ama ben de çoktan harekete geçmiştim. “Jeon Ongi, seni hilekâr!”

Kar her adımda botlarımızı sarıyor, en iyi çabamızı bile yalpalamadan hallice bir harekete dönüştürüyordu.

“Kaybeden bir ay boyunca çamaşırları yıkar!” diye haykırdı Ongi.

“Of... Senin işin bitti, Jeon Ongi!”

Var gücümle yapışkan karların arasından ilerlemeye çalıştım. Otobüs durağına ulaştığımızda direğe ilk değen benim elim oldu.

“Hah! Son gülen iyi güler...” dedim zafer kazanmış gibi bir edayla. Bir yandan da kesik kesik nefes alıyordum. Tamam, kıl payı kazanmıştım ama yine de kazanmıştım işte. Ellerim ve dizlerimin üzerine çöküp nefesimi toplamaya çalıştığım esnada Ongi kolumdan tutarak beni arkasına çekti.

Öfkelenerek doğrulduğumda Ongi’nin gözlerini kısmış, az ötedeki birine ters ters baktığını gördüm. *Otobüs bekleyen bir yolcu işte, ne var bunda?* diye düşündüm ilk önce ama sonra ilerideki şahıs yüzünü bulduğumuz tarafa çevirdi. Başını beceriksizce eğerek bize selam verdi ama Ongi de ben de selamını almadık.

Kadın eski Kar Küresi yıldızlarından Jo Miryu’ydu. On dokuz yaşında keşfedilmiş, yerleşimde yedi sene yaşamış, çok tutulan suç dizisinin yıldızı olmuştu. Birkaç sene önce kanal diziyi bir anda yayından kaldırıncı da eve dönmüştü. Yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen orman perilerinininkini andıran bir yüzü vardı ve bir yetmişlik gövdesi adeta bir zarafet timsaliydi. O çocuksu masumiyeti, dizisinin kazandığı başarıyı yayımlandığı süre boyunca işlediği pek çok cinayete borçlu olduğuna inanmayı iyiden iyiye zorlaştırıyordu. Dizi yayından kaldırıldığında Jo Miryu dokuz

adamı acımasızca katletmiş ve yönetmeni üstün yönetmenlik başarısı nedeniyle Ulusal Sanat Madalyası'yla ödüllendirilmişti. Milyonlarca hayranı gibi ben de bu genç yıldızla ilgili uzun bir ıvır zıvır bilgiler listesini ezberden sayabilirdim. Kan grubunu bile biliyordum. A grubuydu.

Miryu eve döndüğündeyse Kar Küresi'ndeki acımasızlığı yüzünden dışlanmıştı. Kendi ailesi bile onun eve döneceği haberini alınca bir katili aralarına alma düşüncesini sindiremeyerek başka bir yerleşime taşınmıştı. O zamanlar Ongi'yle ben on üç yaşındaydık. Bütün şehrin bir histeriye kapıldığını hatırlıyorum. Çocukları ona karşı uyarıp duruyorlardı. O kadını sokakta görürsek kesinlikle konuşmamızı, hatta göz teması bile kurmamızı tembihliyorlardı bize.

Bu durum benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama ondan korkmuyordum, hatta ilgimi çekiyordu. Ona Kar Küresi hakkında sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Beni herkesten iyi tanıyan Ongi topuklarını kara bastırarak bana uyarıcı gözlerle baktı: *Aklından bile geçireyim deme.*

Hava aniden bir motor kükremesiyle doldu ve koyu yeşil, çürümeye yüz tutmuş iki katlı bir otobüs durağa yanaştı. Kasabamızdaki yegâne ulaşım aracı olan otobüsler kalabalık saatlerde neredeyse yüz yolcuyla tıklım tıklım dolardı. Kapı tıslayarak açılınca sıra hareketlenmeye başladı ama sonra birden durdu.

"İn otobüsümden çabuk!" Otobüsün şoförü Bay Jaeri öfkeyle haykırmaya başlamıştı. Başımı kaldırıp bakınca birkaç adım ötede Miryu'nun basamaklara adım attığını gördüm.

"Lütfen... Postaneye kadar gideceğim sadece," diye yalvardı tiz bir sesle ama Bay Jaeri kollarını açarak onu engelledi.

"İn. Otobüsümden. Dedim. Hemen," diye gürlledi.

Tüm önemli işletmeler ve kamu hizmeti veren binalar –postane, marketler, çamaşırhaneler, klinikler ve diğerleri– elektrik santralının içinde yer alıyordu. Halihazırda santralde çalışan bizim gibiler için oldukça elverişli bir durumdu ama Miryu gibi dışlanmışlar için tam tersi geçerliydi. Vahşi doğadan kendi avladıkları hayvanlarla

ya da tuttıkları balıklarla kanınlarını doyurmaya mahkûm ediliyor ve yalnızca başka seçenekleri olmadıklarında santrale gidiyorlardı.

Miryu bir kez daha şansını deneyerek, “Lütfen,” diye yalvardı. “Ayak bileğim ağrıyor, adım atamıyorum. Sadece bu seferliğine binemez miyim? Lütfen.”

Bay Jaeri gür bir kahkaha patlattı.

“Ah benim minik üzümlü kekim,” dedi alaycı bir sesle. Ardından da kükrercesine haykırdı: “Olmaz!”

“Onunla neden muhatap oluyorsun ki?” diye bağırды biri otobüsün içinden. “Diğer yolcuları al da devam edelim artık!”

Bir avuç çocuk da sesini yükseltti. “Evet Bay Jaeri, hadi gidelim! Yoksa hepimiz okula geç kalacağız!”

Miryu gözlerini yere indirdi ve başka tek kelime etmeden arkasını dönüp otobüsten indi. İnsanlar kıpırdanmaya başladı ve biz de ilerledik. Tam Ongi’nin ardından otobüse binecekken, “Affedersin,” diyen kısık bir ses duydum.

Arkama döndüğümde Miryu’nun yalvaran gözlerle bana baktığını gördüm.

“Evet?” diyebilirdim güçlkle.

“Rica etsem postaneye uğrayıp bana gelen bir şey var mı diye bakabilir misin?” diye sordu. Ardından özür dilercesine, “Adım Jo Miryu,” diye ekledi.

Bir süre öylece kalakaldım ama sonunda konuşamayacak kadar affladığım için başımı kabul ettiğimi belirtir gibi sallarken buldum kendimi.

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim,” dedi. Yüzü rahatlaşmanın etkisiyle yumuşamıştı. “Mesainin bitiminde burada buluşsak olur mu o zaman?”

Sıra ileri akın ederek beni de otobüse doğru sürüklerken *olur* der gibi mırıldandım. Derken otobüsün kapısı tıslayarak kapandı ve Ongi kapanan aralıktan, “Onu beklemeye falan kalkma!” diye bağırды. Bana dönüp öfkeli bir fısıltıyla, “Aklını mı kaçırdın sen? Onun başına ne dertler açabileceğini bilmiyor musun? Neler yapabildiğini görmedin mi?” diye çıkıştı.

Göz göze gelmekten çekinerek omuzlarımı silktim. Öfkesi geçmedi. Belirli birine değil de öyle ortaya, “Bilmez miyim?” diye mırıldandım. “Dokuz adam öldürdü. Ama *ben* erkek değilim.”

“Ne?” diye fısıldadı Ongi. Çileden çıkmış bir ifadeyle gözlerini bana dikti.

Bu sırada Bay Jaeri vitesi değiştirerek yola çıktı. Gergin tavırlarla alt dudağını çiğniyordu. Muhtemelen sabah sabah şansına küfrediyordu. Miryu’nun canını sıktığı için endişelenmesi çok normaldi.